19/06/2019

“Αποκλείεται να γίνωμε τέλειοι χωρίς την αρρώστια”

/ Αγιορείτικα

Γέροντας Αιμιλιανός, Προηγούμενος Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας

Την παλαιά εποχή οι ασκηταί συνήθιζαν να σηκώνωνται περί το μεσονύκτιο και να τελούν την νυκτερινή ακολουθία. Εν συνεχεία το πρωί, όταν πια είχε φέξει, τελούσαν την θεία λειτουργία. Και τώρα ακόμη σε πολλά μοναστήρια του Αγίου Ορούς η πρωινή ακολουθία, ιδιαίτερα η λειτουργία, προϋποθέτει φως. Ήδη στην τελευταία ευχή του όρθρου ο ιερεύς ευχαριστεί τον Θεόν για το ότι μας έφερε το φως του ήλιου. Εμείς έχομε ενώσει την νυκτερινή ακολουθία με τον όρθρο και την θεία λειτουργία.

Μόλις σηκωθήτε, λέγει ο άγιος, το πρώτο που έχετε να κάνετε είναι να

επισκεφθήτε τους ασθενείς. Ο ασθενής, επειδή διέρχεται μία ιδιάζουσα κατάστασι, πιο εύκολα ρέπει προς την αμαρτία, προς τον πειρασμό, προς την στενοχώρια, προς τους λογισμούς. Η φύσις του είναι πιο αδύνατη, γι' αυτό ζητάει παρηγοριά, ενίσχυσι. Όταν τον επισκεφθής το πρωί, παίρνει θάρρος και αλλοιώς αντιμετωπίζει την ήμερα του. Λέγοντας όμως ο άγιος, επισκέπτεστε τους παρ' υμίν ασθενείς, δεν εννοεί να ψάχνετε πού υπάρχουν άρρωστοι, αλλά εννοεί αυτούς που είναι στο περιβάλλον σας. Δηλαδή δεν βάζει βραχνά, αλλά θέτει έναν περιορισμό,

Ο άγιος απευθύνει αυτόν τον κανόνα στους υγιείς και όχι στους ασθενείς, ώστε να περιμένουν να τους κάνουν πρωί-πρωί επίσκεψι. Ο άρρωστος πρέπει να θυμάται ότι η ασθένεια που του χαρίζει ο Θεός είναι μοναδική ευκαιρία για την τελείωσί του. Η ασθένεια αντικαθιστά την προσευχή, που δεν μπορούμε να κάνωμε, αντικαθιστά την λατρεία, στην οποία δεν μπορούμε να συμμετάσχωμε. αντικαθιστά τα κατορθώματα της πίστεως, των παλαισμάτων, την νηστεία, όταν πρέπει να φάμε. Όταν είμαστε άρρωστοι, με ελάχιστο αντίδωρο εξοφλούμε όλες μας τις υποχρεώσεις απέναντι του Θεού.

Ο σατανάς όμως μας τα παρουσιάζει ανάποδα και μας δημιουργεί απογοήτευσι. Αυτό δεν είναι σωστό. Η ασθένεια που μας δίνει ο Θεός είναι με το σταγονόμετρο ζυγισμένη για μας, που θέλομε να γίνωμε τέλειοι. Αποκλείεται να γίνωμε τέλειοι χωρίς την αρρώστια, και μάλιστα την απρόσμενη, την απρόοπτη, η οποία ενδεχομένως μας ταπεινώνει ενώπιον των άλλων με το να τους χρειαζόμαστε και να μην μπορούμε να ζήσωμε μόνοι μας.

Όταν λοιπόν ασθενούμε, ας γνωρίζωμε πως αυτό είναι το άθλημά μας, το μεταγωγικό μέσον μας για τον ουρανό, και ότι είναι ανάγκη να στομώνωμε τον εαυτό μας και όσο μπορούμε να μην έχωμε ανάγκη τους άλλους. Να μοιάζωμε του Κυρίου και τους αγίους, οι οποίοι ούτε παρηγοριές ζητούσαν, ούτε ελάφρυνσι του ζυγού της ασθενείας τους. Επίσης, ας είμαστε πραγματικοί αθληταί στην νηστεία. Ας μη ζητάμε εύκολα την κατάλυσι και τα πιο παράξενα φαγητά ή εκείνα που ποτέ δεν τα τρώγαμε. Χρειάζεται να είμαστε πολύ προσεκτικοί, μήπως, αντί να αγιάσωμε, πέσωμε σε βάραθρο και εξέλθουμε χωρίς στέφανο.

Τους παρ' υμίν ασθενείς. Εάν διαβάσωμε την ζωή του αγίου, θα διαπιστώσουμε ότι με την λέξι ασθενείς εννοεί τους σωματικώς, αλλά προπάντων τους ψυχικώς και πνευματικώς ασθενείς, οι οποίοι δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν τον αγώνα τους και τα τρωτά της υγείας τους. Πνευματική ασθένεια είναι τα πάθη, τα αμαρτήματα, οι λογισμοί, οι φαντασιώσεις... Αλλά όποιος έχει λογισμούς, δεν έχει ισορροπημένη ψυχή, έχει ψυχικά νοσήματα. Και όποιος αμαρτάνει, δεν είναι σωματικώς υγιής. Γι' αυτό οι ασθενείς είναι συνήθως τα πιο συμπαθή μέλη μιας αδελφότητος, είτε έχουν μια βαρειά ασθένεια, έναν καρκίνο, είτε έχουν έναν

πονόδοντο. Ο ασθενής έχει ανάγκη από ειδική περιποίησι και δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς αυτόν, διότι ο Θεός μας συγκληρωνει, μας παρέχει την ίδια κληρονομιά.

Δεν μπορεί να στηριχθή η αδελφότητα, όταν υπάρχη σκληρότητα, αδιαφορία προς τον ασθενή. Διότι ασθενής δεν είναι ο άλφα ή ο βήτα· στην πραγματικότητα όλοι είμεθα ασθενείς. Μπορεί να μη φαίνεται σήμερα η ασθένεια μας, θα φανή όμως αύριο ή μεθαύριο, όταν θα βρεθούμε σε μια δύσκολη στιγμή. Όλοι λοιπόν είμεθα ασθενείς και έχομε την χρεία ιατρού, όπως λέγει ο ίδιος ο Κύριος. Γι' αυτό μία παλαιότατη, ωραιότατη μοναχική παράδοση, την οποία τιμούσαν και οι μεγάλοι Πατέρες, είναι το εξεγειρόμενοι πρωί εττισκέπτεσθε τους παρ' υμίν ασθενείς.

Η επίσκεψις όμως των ασθενών δεν μπορεί να γίνεται χωρίς την γνώσι και την ευλογία του ειδικού προσώπου, του Γέροντος ή του νοσοκόμου. Διότι ο άρρωστος είναι δυνατόν να κουράζεται ή να βλάπτεται από τις πολλές επισκέψεις μας. Η ενότης της αδελφότητας, η διατήρησις του ενός σώματος είναι σημαντική. Ο ένας έχει την ανάγκη του άλλου, αλλά τόσο όσο για να συγκρατούμεθα και όχι να γινώμεθα χειρότεροι. Όταν συνηθίσωμε τον αδελφό μας να νοιώθη ως ανάγκη τις επισκέψεις μας, τον ρίχνομε στο βάραθρο και δεν τον βοηθούμε να αναστηθή.

(Αρχιμ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου. «Νηπτική ζωή και Ασκητικοί κανόνες», εκδ. Ίνδικτος- Αθήναι 2011, σ. 6-9)